

[Justitsministeren]

blemer, som jeg har været inde på i mine indlæg, og at vi også har et fantastisk sårbart system. Må jeg bare . . .

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg har ved adskillige lejligheder gjort opmærksom på, at det ikke er hensigtsmæssigt, at de medlemmer, der kommer ind i salen, ikke respekterer, at der foregår en forhandling.

Det gælder stadig væk.

Justitsministeren (Engell):

Vi har et fantastisk sårbart system. Jeg vil bare nævne et eksempel, som jeg synes kan illustrere det, og som også har været genstand for omtale i debatten. Det er ikke så længe siden, at der kom et meget betydeligt antal ansøgninger fra afghanske flygtninge med ophold i Pakistan om ophold i Danmark. Det var ca. 12.000 ansøgninger. Hver enkelt af disse ansøgninger blev behandlet af Direktoratet for Udlændinge, og så vidt jeg erindrer, blev der givet afslag på langt de fleste – om ikke dem alle – af disse ansøgninger.

Men efter vores lovgivning og med de procedurer, vi har bygget op, er der et krav om, at Direktoratet for Udlændinge til hver enkelt ansøger skal anføre, hvilken klageprocedure der er efter dansk lov. Det vil sige, at der i hvert eneste brev skal stå anført, at afgørelsen kan indbringes for Flygtningenævnet.

Hvis vi forestiller os, fru Ebbe Strange, at bare en vis procentdel af disse 12.000 havde indbragt sagerne til afgørelse for Flygtningenævnet, kan man nogenlunde med de ressourcer, der er til rådighed, se, hvilke konsekvenser det vil have for sagsbehandlingerne.

Jeg nævner det som et eksempel på, at vi har et system bygget op efter loven med mange retsgarantier, med mange sikkerheder i, men det er til gengæld også sårbart, ikke mindst set i lyset af de udfordringer, vi står med i de kommende år.

Jeg er også ganske enig med fru Ebbe Strange i, at liberaliseringen og demokratiseringen i Øst- og Centraleuropa naturligvis ikke bør føre til, at Jerntæppet flyttes over på vores side af grænsen – selvfølgelig ikke. Men det forudsætter også, at de udmeldinger, der sker fra Danmark og fra andre vesteuropæiske lande, f.eks. til borgerne og til ledelsen i Sovjetunionen, er klare, og at vi ikke indgiver nogen falske for-

håbninger, som vi så ikke efterfølgende vil eller kan indfri.

Når fru Ebba Strange nævner spørgsmålet om ressourcerne og den lange sagsbehandling, der kan være tale om, må jeg minde om, at vi jo har et system, hvor afgørelser truffet af Direktoratet for Udlændinge kan indbringes for Flygtningenævnet. De kan for så vidt angår de humanitære tilladelser bringes videre til Justitsministeriet og kan gå videre til Ombudsmanden, og der er en adgang til, at man kan forlange sagerne genoptaget. Det får så den praktiske konsekvens, at man i det totale sagsbehandlingsforløb kan tale om nogle relativt lange perioder, også hvis alle de ankefrister, der nu engang er, bliver udnyttet til det sidste. Det er jo derfor, vi i Danmark har et problem – og det er mange gange større i mange af de andre europæiske lande – nemlig omkring udsættelsen i forhold til de sager, hvor der bliver truffet beslutning om ikke at give et opholdsgrundlag. Det er et kæmpestort problem og også et problem for os, som vi forsøger at håndtere, og som jeg har nævnt det i forhold til de statsløse palæstinensere, hvor vi altså ikke accepterer tålt ophold.

Hr. Arne Melchior var enig i synspunktet, at vi skal behandle alle ens. Men det må jo så også betyde, efter hr. Arne Melchiors tidligere indlæg, at den lempeligere administration skal gælde for alle. Det vil efter min opfattelse ikke være i overensstemmelse med de motiver og med de bemærkninger, der er i den nuværende udlændingelov. Det vil, som jeg tidligere har været inde på, forudsætte en ændring af loven.

Så sagde hr. Arne Melchior, at der i en konkret sag, nemlig vedrørende de tre estere, var sket en beklagelig fejl.

Der er ikke sket nogen beklagelig fejl. Der er efter min bedste overbevisning ikke sket nogen fejl i behandlingen af denne sag. Her er der tale om, at Finland er første asylland. Finland er som de andre nordiske lande et sikkert land. Det er derfor, der er sket en tilbagesendelse. Det vil være de finske myndigheder, som efter den finske lovgivning skal behandle disse ansøgninger. Så der er ikke, hr. Arne Melchior, det vil jeg gerne understrege, efter min opfattelse sket nogen fejl i behandlingen af disse sager.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

. Da der ikke er flere, som har bedt om ordet,